

det, havde det dog været mere naturligt at lade den kendte og prøvede Mand blive, hvor han var, og ophøje ham til Opsynsmand, i Stedet for at flytte ham andet Sted hen og besætte Pladsen med en tidligere Skovløber. Imidlertid ved jeg ikke, hvordan Forholdet er her, men jeg tror ikke, det er heldigt, at der alt for ofte kommer ny Mænd paa Pladser, hvor der et større Areal at passe, for der vil altid gaa en længere Tid, før de blive saa fuldstændig kendte med Skoven, som de bør og skulle være.

Da nu imidlertid Forholdet er saaledes i min Valgkreds, hvor den bekendte Buderupholm Skov ligger, at der er fire Skovløbere, som vistnok alle have berettiget Krav paa at være Opsynsmænd, vil jeg henstille til den højtærede Minister, om det ikke vilde være formaalstjenligt for Staten og i alt Fald retfærdigt over for de paagældende Skovløbere, om de paa den Plads, de ere, allerede nu kunde blive ophøjede til Opsynsmænd, Jeg skal oplyse, at det Skovdistrikt, jeg her taler om, ikke er en ny Skov men en gammel Skov. Jeg ser, at den højtærede Minister i Betænkningen skriver, at i Jylland, særlig paa Pladser, hvor der er ny Beplantninger, ere Arealerne for store, men her er et meget gammelt Skovareal, og saa vidt jeg ved, er det Distrikt, disse fire Skovløbere have, meget større end mange af Skovfogeddistrikterne paa Øerne. Saa vidt jeg ved, have de gennemsnitlig hver ca. 700 Tdr. Land eller maaske lidt mere. Det vil være klart for alle, at naar en Skovløber skal passe et saadant Areal forsvarligt, er hans Tid fuldt optagen. Meningen har sikkert nok været, at disse Skovløbere skulde kunne paatage sig Arbejde ved Siden af deres Tjeneste, og enkelte Steder kunne de det maaske ogsaa. Jeg har hørt, at mange Steder paa Øerne, hvor saadanne første Klasses Skovløbere kun have 100 à 200 Tdr. Land at passe, have de Tid til andet Arbejde ved Siden af, men i et saa stort Areal som det ovre i min Valgkreds er det umuligt. De paastaa i alt Fald selv, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg har spurgt Befolkningen derovre, navnlig Skovarbejderne, og de sige alle det samme. Jeg er ogsaa gaaet til forstkyndige Folk, der virkelig ere sagkyndige paa dette Omraade, og de have givet det deres fulde Tilslutning. Det er umuligt, at de kunne paatage sig det mindste Arbejde ved Siden af, idet Skoven fuldt optager hele deres Tid. Naar det er saaledes, kan det være rart og godt for disse Skovløbere at gaa og

vente paa, at den Tid skal komme, da de blive flyttede andet Sted hen, hvad der kan ske, om et eller maaske to, tre—fire Aar; men imidlertid gaa de og blive ældre Folk, nogle af dem have allerede været længe i deres Gerning, og det er heller ikke sikkert, at de gerne ønske at blive forflyttede til andre Pladser. Det er jo altid forbundet med Ubehageligheder, naar de ere blevne kendte og maaske affholdte paa det Sted, hvor de ere. Jeg vil derfor stille det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om det ikke kunde findes forsvarligt og formaalstjenligt i en nær Fremtid at ophøje til Opsynsmænd saadanne første Klasses Skovløbere, som have saa store Skovarealer at passe, at enhver maa kunne indse, at det er umuligt for dem at paatage sig noget privat Arbejde ved Siden af den Gerning, som de ere satte til at varetage i Skovene.

Ordføreren (Blem): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har jo atter i Gaar aabenbaret sin ulykkelige Kærlighed til Husmændene. Forgæves har han nu Aar efter Aar bejlet til deres Gunst, og denne Bejlen vil ganske sikkert komme igen hver Vinter, lige saa sikkert som Høst følger paa Sommer. Han passer jo altid paa at forlange større Statstilskud til Husmændene, end de selv have tænkt paa at andrage om. Det forekommer mig dog at være en overflødig Tjenstivrighed, da de jo ikke ere stumme, men nok kunne tale for sig selv. Jeg tror heller ikke, at de behøve ham til deres Konsulent.

Nu synes det ærede Medlem, at Jyderne have faaet forholdsvis for meget af Statstilskuddet og Øboerne for lidt. Han er ikke tilfreds med Fordelingen, saaledes som den er sket, ikke alene pr. Medlem, men tillige efter de Ofre i Penge og Arbejde, som Husmændene have bragt i deres egen Sag. For tre Aar siden maatte de sjællandske Husmandsforeningers Formand løbe Spidsrod her i Salen, fordi hans Regnskab ikke kunde staa for den socialistiske Revisions-Domstol, uagtet baade Ministeren og Finansudvalgets Flertal ikke syntes, der var noget i Vejen med dette Regnskab. Nu synes det jo, som om den samme Formand har fundet Naade for de Herrers Øjne.

Det glædede mig for øvrigt at høre det ærede Medlem rose de bornholmske Husmænd og anføre dem som et lysende Eksempel for deres Dygtighed og Intelligens. Heri er jeg ganske enig med det